

fig gøre at reducere Antallet af de her ansatte Embedsmænd noget stærkere, end Mindretallet har ment. Derom har jeg ingen Mening. Men man maa heller ikke tabe af Sigte, at man staar lige overfor en stor og omfattende Virksomhed, der bestandig udvider sig og vokser og stiller ny Krav, og at det derfor, naar man skal organisere, ikke er ønskeligt at reducere til det allernødtørstigste og knapteste, saaledes at man, naar der sker lidt Forøgelse, kommer til at forandre den hele Organisation. Det er ikke af Vejen, om der her er lidt at løbe paa for Fremtiden. Jeg vilde ansæ det for meget ønskeligt, om det ærede Flertal paa dette Punkt vilde strække sig lidt videre, end det har gjort. Hvad angaar Spørgsmaalet om Revisionen, som er et af Hovedpunkterne, der har været Tale om, da er jeg for saa vidt tilbøjelig til at give Flertallet noget Medhold i dets Opfattelse, som ogsaa jeg mener, at det er ønskeligt, at Revisionen indtager en mere selvstændig Stilling, end der er sigtet paa i Lovforslaget, og jeg har derfor i og for sig Sympati for Forslaget om Indordningen under en Hovedrevisor — tror jeg, han kaldes — som skulde have en mere selvstændig Stilling. Men jeg kan ikke følge det ærede Flertal saa langt, at det skulde være urigtigt at indordne denne Chef under Generaldirektøren, thi det er jo i Virkeligheden kun ganske det samme Forhold, vi have i al anden ministeriel Revision, hvor Revisionen dog er indordnet under en Minister, der selv som saadan hører ind under denne Revision ligesom hele det ministerielle Personale. Jeg kan ikke se rettere, end at dette Forhold er ret analogt dermed, og jeg nærer i og for sig ingen Betænkelighed ved, naar i øvrigt Revisionen faar en betryggende selvstændig Stilling, da at indordne den under Generaldirektøren, navnlig da den højterede Indenrigsminister er gaaet ind paa, hvis jeg ikke misforstod ham i Gaar, at tilstede hyderligere Appel til Ministeren i paakommende Tilfælde.

Jeg kan saaledes ikke se rettere, naar jeg betragter de fremkomne Flertals- og Mindretals-Forslag, end at det er meget vanskeligt for os, der ikke ere dybere inde i Sagen, at tage afgjort Parti enten for det ene eller det andet Forslag, saaledes som det foreligger, fordi der er Enkeltheder i det ene, som kunde tiltale i hvert Fald mig og maaste ogsaa andre, og Enkeltheder i det andet, som jeg ubetinget maa holde paa. Men det hele er opstillet som et samlet Forslag, der maa vedtages en bloc, enten Flertallets eller Mindretallets, og saaledes som Sagen vil komme til at foreligge, bliver det Flertallets

Forslag som det videstgaaende, der først kommer under Afstemning, og hvis det vedtages, hvad der jo er sandsynligt, vil der altsaa ikke blive Lejlighed til at stemme over Mindretallets Forslag. Under disse Omstændigheder lægger jeg overmaade liden Vægt paa den Afstemning, der vil finde Sted nu ved 2den Behandling. Derimod lægger jeg stor Vægt paa, at Udvalget vilde bestræbe sig for til 3dje Behandling at komme hinanden betydeligt mere imøde, end Tilfældet har været, og jeg skal ikke lægge Dølgemaal paa, at det efter min Mening maa i en overvejende Grad være Flertallet, der kommer Mindretallet imøde, thi det vil jo være klart for alle, at skal der komme noget ud af Sagen, kan den ikke gennemføres imod Ministeren. Den højterede Minister har ikke blot i denne Sag den ret stærke Stilling, som en Minister i Almindelighed har, men han har den ualmindelig stærke Stilling, at han staar paa det bestaaende, og imod hans Modstand vil ingen Lov kunne gennemføres, saa meget mindre som Ministeren jo altid vil finde en Støtte hos en Del Medlemmer i dette Ting og sikkert hos en større Del i det andet Ting. Dersom det ikke lykkes Flertallet at komme til Overenskomst med Mindretallet og derigennem med Ministeren, saa vil jo Resultatet kun blive, at vi blive staaende ved den nu bestaaende Ordning uden nogen som helst Reduktion og uden en Gang at naa til det ret betydelige Skridt, som er foreslaaet af Mindretallet. Jeg kan derfor ikke se rettere, end at Flertallet i allerhøjeste Grad maa være interesseret i at naa til en Overenskomst med Mindretallet og Ministeren, og jeg for mit Bedkommende anser dette for at være i allerhøjeste Grad ønskeligt, fordi jeg finder, at det maatte være paa Tide, om denne Sag nu omsider kunde bringes til Ende i Rigsdagen. Den har snart været den Tid, man her til Lands synes at anse for den normale, for at en Reform kan være moden til Gennemførelse, nemlig at have fejret sit 25 Aars Jubilæum. Thi det har jo, lige siden Staten overtog de jydsk-sjønne Baner i 1867, været en given Sag, at der skulde komme en Lov om Ordningen af Statsdriften af disse Baner, hvortil der senere kom en betydelig Forøgelse og senest de sjællandske Baner. Og for snart 12 Aar siden fik man en hyderligere Opfordring dertil ved Købet af de sjællandske Baner, da blev Trangen til en saadan Ordning mere aktuel, og der blev i Loven af 1880 udtrykkelig peget derpaa. Det kunde nu være paa Tide, om man kunde naa igennem med denne ganske vist vanskelige og omfattende Sag,